

РЕШЕНИЕ

№ 181

гр. София, 03.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **5797** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Д. Р. С. (само Д. С.), лице от женски пол и без гражданство, от палестински произход, установено в Ивицата Газа, [дата на раждане] , в [населено място], която се легитимира с паспорт издаден от администрацията на Палестинската власт. Жалбата е подадена от Д. С. лично и като законен представител на детето си Д. И. С., [дата на раждане]

Обжалва се Решение № 1455 от 14.05.2021г. на заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/, с което е постановен отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Д. С. и малолетното ѝ дете Д. С..

Жалбата се поддържа чрез адвокат В. И.- САК и чрез адв. М.. Иска се Съдът да постанови отмяна на решението като постановено при допуснато нарушение на следните разпоредби:

Счита допуснато нарушение на член 1D, изречение второ от Конвенцията за статута на бежанците от 1951г. (Женевската конвенция) и чл.12, параграф 1, буква а), изречение второ от Директива 2011/95/ЕС. Претендира, че правното положение на жалбоподателката и малолетната ѝ дъщеря, като признати палестински бежанци – на основание регистрацията им при Агенцията на ООН за подпомагане и работа с палестинските бежанци в близкия изток (U.), попадало приложното поле на посочените разпоредби. Те ipso facto имали право на бежански статут съгласно Женевската конвенция. В случая молбата не била разгледана съобразно изискванията

на чл. 1D от Женевската конвенция. Позовава се на параграф 3 от Насоки за международна закрила №13: Приложимост на чл. 1D за палестинските бежанци на ВКБООН декември 2017г., според който след прекратяване на закрилата или помощта, като вече признати бежанци от международната общност, „не се изисква отделна допълнителна оценка по чл. 1А (2) от Женевската конвенция дали отговарят на условията за закрила, кандидатите следвало да докажат единствено, че попадат в приложното поле на член 1D. Позовава се и на т. 86 от Решението от 25 юли 2018 г. по преюдициално дело А., С-585/16 на Съда на ЕС, от което и извод, че Д. С. и дъщеря ѝ не следвало да доказват отново, че имат основателни опасения от преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ. В конкретният случай следвало да бъде преценено: 1)дали търсещата закрила и детето са получавали помощ от У.; 2.дали тази закрила е прекратена по някаква причина; и 3) дали се прилага някоя от клаузите по чл. 12, пар.1, буква б) или пар. 2 и 3 от Директива 2011/95. Счита за неотнормими мотивите в обжалваното решение дали представените доказателства при разглеждането са нови. Тази преценка се прави в производството за проверка на допустимостта на последващата молба, в което е преценено, че представените доказателства нови.

Позовава се на чл. 6а от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с параграф 1, т. 11 ЗУБ и параграф 1, т. 5 от Закона за закрила на детето (ЗЗДет) и чл. 75, ал. 2 ЗУБ – като органът не е извършил преценка на най-добрия интерес на малолетното дете и не е изложил мотиви за причините, по които му е отказана международна закрила. Тази преценка следвало да бъде извършена и подробно мотивирана още повече при данните за мястото на произход – Ивицата Газа, в който смисъл цитира Решение №3824/12.03.2020г. по адм.д.№8778/2019г. Единственият аргумент в решението бил относно запазването на целостта на семейството- да живее в семейна среда в държавата му на произход. Изтъква се, че семейната среда е запазена и в България, където детето се намирало придружено от майка си и баща си. Не било обсъдено дали в Газа ще бъде осигурено благоденствието и социалното развитие на детето, нито мотиви за това колко сигурно и безопасно е 4 –годишно дете да бъде върнато в Ивицата Газа понастоящем.

Претендира допуснато нарушение на чл.75 ЗУБ и чл.35 АПК, тъй като не е събрана и преценена актуална информация за страната по произход – Ивицата Газа. Справката на Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ за страната на произход била изготвена 5 месеца преди издаването на решението. Органът обсъдил само факти, свързани с насрочването на избори, неотнормими към общата ситуация и личното положение на молителите. Пропуснал общоизвестни събития по време непосредствено преди издаването на решението - бомбардировки между И. и Х. в Ивицата Газа. Конфликтът ескалирал, за което посочва публикации в медии и доклади на УНИЦЕФ и ООН. Изтъква данни, че жителите на Газа се сблъскали с недостиг на храна, ток, питейна вода, близо 1,8 млн. жители изпитват критична нужда от хуманитарна помощ. Въз основа на данните счита, че връщането на жалбоподателката и малолетната ѝ дъщеря в Ивицата Газа би застрашило в голяма степен живота и сигурността им, ще бъде в нарушение на чл.2 и чл.3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) и по никакъв начин не е най-добрия интерес за малолетното дете, нарушава чл.3, ал.1 от Конвенцията на ООН за правата на детето.

С жалбата се иска от съда след отмяната на решението и връщане на преписката на

административния орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

В писмени защиты адв. И. и адв. М. изтъкват допълнителни съображения за основателност на жалбата относно следното:

1. Поддържа се, че преустановяването на предоставяната от У. помощ е поради обстоятелства извън контрола на оспорващите поради постоянна опасност от нападения, защото къщата, в която живеели се намирала в близост до най-голямото военно поделение на Х., което било постоянна мишена на израелските сили, обстрелвано с ракети и бомбардирано, няколко ракети и шрапнели попадали в къщата. Пред съда представи призовка, с което съпругът И. С. е призован от полицията, съответно от Х.. Той бил потърсен за арест поради това, че е участвал в мирни протести срещу управлението на Х.. За хората от Ивицата Газа било ясно, че ако човек бъде арестуван, ще бъде бит и изтезаван, а можело да бъде и убит в затвора. Поради тази опасност Д. С. и семейството ѝ били принудени да напуснат Газа. Счита, че посоченото попада в т.63-64 от решението на СЕС по делото Е1 К. : „палестински бежанец е принуден да напусне зоната на действие на У., когато има сериозна заплаха за личната му безопасност и тази организация не е в състояние да му осигури в тази зона условия на живот, отговарящи на мисията, с която тя е натоварена”.

2. Предоставянето на основните услуги и хуманитарни операции на У. е изложено на риск поради многократни финансови дефицити. Вследствие на извършена проверка по молба от 2016г., на семейството е предоставяна единствено минимална помощ, състояща се от хранителни стоки, явно недостатъчна за семейство с едно дете. Иска от съда да вземе предвид, че Д. С. е бременна и принадлежи към уязвима група по смисъла на параграф 1, т.17 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. У. не била в състояние да осигури постоянна медицинска грижа, от която се нуждае една бременна жена, поради което животът на Д. С. и на нероденото ѝ дете били застрашени в Газа. Сред най-уязвимите в Газа на първо място били бременните и кърмещите жени (Зов за спешна помощ на У., публикуван март 2021г.).

3. Претендира обективна невъзможност за връщане в Ивицата Газа поради ограниченията, наложени от И., което изтъква като обстоятелство, свързано със преустановяване на закрилата или помощта – т. 57 -58 от Решение от 31 януари 2021г. по дело Bundesrepublik Deutschland срещу ХТ, С -507/19 на Съда на ЕС.

4. Невъзможността за връщане в Ивицата Газа, се потвърждавала и от информация в Решение Рег. №812104-205/21.09.2021г. на Министерство на вътрешните работи на Република България. В периода 2010-2021г. са издадени 483 заповеди за връщане и две заповеди за експулсиране на палестинци, но са изпълнени само 11 заповеди за връщане в П. от общо 97 изпълнени принудителни административни мерки спрямо палестинци, за 2020г. и 2021г. нито един палестинец без гражданство не е върнат в П.. Тези данни показвали, че не съществува възможност за връщане в П. от България по причини, независещи от чужденците, подлежащи на връщане.

5. Що се касае до висшият интерес на детето, в писмената защита се счита за нелогично, че в най-добрия интерес на детето е то да се върне в държава със задълбочаваща се хуманитарна криза, в която има недостиг на храна, лекарства и медицински консумативи. Прагът на защита на малолетната Д. е по-висок от този на родителите ѝ, и това следвало да бъде съобразено. При евентуалното ѝ връщане в Газа, нейното благоденствие, сигурност и безопасност ще бъдат изложени на сериозен риск. След като се намирала на територията на Република България, то именно

България имала задължението по чл.6 от Конвенцията за правата на детето да осигурява в максимална степен възможното оцеляване и развитие на всяко дете. В тази връзка се позовава на Решение на СЕС от 04 октомври 2018г. по дело C-652/16 на СЕС за възможността да се разпростре предоставената закрила и към други член на семейството, в случая към родителите на детето.

6. По отношение на ситуацията в Газа, от данните от справката представена пред съда следвало, че 80% от жителите на Газа зависят от хуманитарна помощ. Това счита за относимо към приетото в Решение от 19 март 2019г. (голям състав) по преюдициално дело А. J. срещу Bundesrepublik Deutschland, C-163/17, в точки 91-93, в което Съдът на ЕС обсъжда критериите за крайна нищета и даденото тълкуване на член 4 от Хартата на основните права е в смисъл, че не се позволява прехвърляне на лице в друга държава членка, ако лицето би се оказало в състояние на крайна нищета.

7. Позовава се на приетото в Решение № 4592/12.08.2020г. по адм. Дело №4954/2020 по описа на АССГ „още повече даденото тълкуване важи и за връщането в страната по произход.“ И на мотивите в решението, че: „(д)анните в резолюциите на Европейския парламент сочат, че в Ивицата Газа е налице ситуация на разруха и хуманитарна криза, а страните в конфликта са упреквани във военни престъпления спрямо цивилното население. Изводите на органа, че ситуацията не е променена, без да е изследвал възможността при завръщането в Ивицата Газа жалбоподателят да получава услуги, означава, да бъде изложен на третиране, забранено от посочените разпоредби и противно на даденото тълкуване от съда на ЕС, който се позовава и на практиката на съда по правата на човека по приложението на чл.3 от Конвенцията по отношение на лице, подало молба за закрила“.

8. Счита също, че връщането на бременната тогава г-жа С. (към датата на първата писмена защита на адв. И., представени са доказателства за раждане на детето) и нейното малолетно дете в Ивицата Газа би било в нарушение на принципа за „забрана за връщане“ по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ и би застрашило в прекомерна степен живота и сигурността им, в нарушение на член 2 и член 3 от Европейската конвенция за правата на човека.

9. Позовава се на публикувано на 04.06.2021г. решение на Съда в X. по дело NL20.17797, касаещо последваща молба за закрила на палестински бежанец, идващ от зона, където оперира U. – Л., позовава се конкретно на т.9.2.3., в което се посочва, че: “предоставянето на основни услуги не означава автоматично, че U. предлага условия за живот, които съответстват на задачите, които са й възложени. Трябва да се вземе предвид и качеството на тези услуги (...) самото изявление на U. от 26 октомври 2020г., по мнението на съда, показва, че все още е под въпрос дали качеството отговаря на минималните изисквания.“ Според адвоката И., в тази насока е и цитираната национална съдебна практика – Решение №4692/12.08.2020г. по адм.д. 4954/2020г. по описа на АССГ.

10. По всички изложени съображения се претендира, че случаят на Д. С. и малолетната ѝ дъщеря Д. попада в хипотезата на член 1D, изречение 2 от Женевската конвенция и чл.12, параграф 1, буква а), изречение второ от Директива 2011/95/ЕС и закрилата и помощта на U. вече е преустановена, те имали право *ipso facto* на бежански статут, тъй като вече са признати за бежанци от международната общност.

11. В писмена защита, представена от адв. М. се поддържа, че към монета спрямо г-жа С. и малолетната ѝ дъщеря помощта на Агенцията е преустановена по независими от тях причини, конкретно като се позовава на решението по преюдициално дело

C-563/22 на СЕС. Жалбоподателките поради общоизвестната тежка ситуация на война в Газа, хуманитарната криза и изключително затрудненото финансово положение на U., не биха могли да получат помощ, необходима им за достойни условия на живот и минимална сигурност. В този смисъл невъзможността да получат помощ от U. не се дължи на тяхното лично желание или отказ, поради напускане на Газа, а на посочените обективни причини. Поддържа доводите за невъзможност за връщане в Газа и за нарушение на принципа за забрана за връщане и би застрашило в прекомерна степен сигурността им, нарушение на чл. 2 и чл. 3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. Позовава се конкретно на т. 82 от решението на СЕС по преюдициалното дело C- 563/22, на публикация на официалната страница на ВКБООН за събитията от и след 07.10.2023г. за броя на жертвите за разрушенията, вследствие на израелската военна операция в ивицата Газа, за ескалация на риск от глад, войната не е приключила, военните действия продължавали, позовава се на информации на медии за убити и разрушения, за хуманитарната ситуация. Съществувала реална опасност за живота и здравето на жалбоподателките при завръщането им в Ивицата Газа. Претендира, че на им бъде предоставен бежански статут, а не друг вид закрила, позовава се на параграфи 85 – 86 от решението на СЕС по преюдициално дело C-563/22. Иска в производството по делото да се съобрази, че жалбоподателката Д. С. е майка на малолетно дете, български гражданин – И. И. С. и връщането ѝ в Газа би накърнило правото на личен и семеен живот и в противоречие с най-добрия интерес на детето. В тази връзка се позовава на Решение от 18 април 2024г. по съединени дела C-420/22 и C-528/22, което счита, че следва да бъде приложено по аналогия.

Претендира се присъждането на разноски – за адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата в размер на 600 лв. и за адв. И. – 2000 лв. за осъщественото процесуално представителство пред Съда на ЕС.

Ответникът – заместник председателят на ДАБ, чрез юрк. П., оспори жалбата изцяло, представи актуална справка за П. с информация за Ивицата Газа. Претендира неоснователност на жалбата и иска от съда да отхвърли същата. Жалбоподателката е била призната за бежанец от службата на ООН за П. U., получаваната от бежанката подкрепа не била прекратена поради независещи от нея обстоятелства, тя доброволно пожелала да се откаже от тази закрила като напуснала зоната на действие. В тази връзка тя не трябвало да се признава за бежанец на базата на това обстоятелство. Бежанската история на чужденката и нейното дете е била разгледана подробно в предходното административно производство и отказът да ѝ бъде предоставена международна закрила е бил потвърден с решение на ВАС. Възражява срещу искането за разноски.

Също ответникът чрез юрк. Г., иска от съда да отхвърли жалбата, оспорва претенцията за присъждане на адвокатско възнаграждение.

Прокурорът – М. при Софийска градска прокуратура, счита, че жалбата е неоснователна и иска от съда да я отхвърли, в последното съдебно заседание прокурор не е взел участие в съдебното заседание.

По фактите съдът приема следното:

Жалбоподателката Д. Р. С. е лице от женски пол, [дата на раждане] в

[населено място], П., палестинка без гражданство, омъжена, която се намира на територията на Република България заедно със своето дете Д. И. С. – момиче, родено на 23.10.2016г. в Ивицата Газа, също палестинка без гражданство. Личните данни на майката и детето ѝ са установени въз основа на декларация и копие от регистрационна карта към У., акт за раждане, копие от палестинска лична карта и писмо от ВКБООН.

За първи път е подала молба за международна закрила на от 22.03.2019г. – лично и като законен представител на малолетното си дете, потвърдена с молба пред длъжностно лице и преводач с молба от 02.04.2019г. По тази молба с решение № 4080/05.07.2019г. на председателя на ДАБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката и нейната дъщеря. В решението е посочено, че на проведеното интервю търсещата закрила е мотивирала молбата си с несигурната обстановка в Ивицата Газа, нямало елементарни условия за живот и почти всяка година се водела война, животът в Газа отсъствал и имало много хора, които получили инфаркт заради напрегната обстановка, ако нямало стрелба от страна на И., Ф. и Х. се биели помежду си. Докато съпругът ѝ бил на работа, животът му висял на косъм поради постоянните бомбардировки, не искала да ражда повече деца в такава обстановка. Също домът ѝ се намирал близо до полицейско управление и когато имало война, ракетите задължително падали близо до въпросното управление и молителката се страхувала да не бъде поразена къщата ѝ. В това производство не е посочила и не е представила доказателства, че е регистрирана към У..

Решението за отказ е обжалвано пред съда, но с Решение № 8290/20.12.2019 г. на Административен съд София-град (АССГ) по адм.д. 9046/2019г., жалбата е отхвърлена. По касационната жалба с Решение № 6635/03.06.2020г., по адм.д. 3067/2020г. на Върховния административен съд, е оставено в сила решението на АССГ. Така решението за отказ на председателя на ДАБ е влязло в сила на 03.06.2020г. Решаващите изводи на съдебните инстанции са, че жалбоподателката и детето ѝ не са били принудени да напуснат Ивицата Газа поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отношение, смъртно наказание или екзекуция или други тежки посегателства по чл. 9, ал.1 ЗУБ, нито са застрашени от такива посегателства при завръщането си в страната по произход. Формиран е извод, че не са налице предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ във връзка със задължителното тълкуване на чл. 15 „в“ от Директива 2004/83/ЕО, дадено с решението на Съда на Европейските общности с решението по дело С-465/07.

Въз основа на данните е формиран извод, че ситуацията в Ивицата Газа не можело да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт. Също е прието, че не са налице основания за предоставянето на статут на бежанец на основанията по чл. 8, ал. 1 ЗУБ, не се установявало в страната си по произход Д. Р. С. да е имала проблеми с официалните власти, да е била задържана или преследвана или пък да е налице риск от такова преследване, същата не се занимавала с политическа дейност и не твърди да е членувала в партия.

Касационната инстанция е посочила и обстоятелствата, при които Д. Р. С. е напуснала Ивицата Газа – легално през пункта Р. за Е., където останала 45 дни в [населено място], след това заминала легално за Турция, където останала 7 месеца, малко по-късно пристигнал съпругът ѝ, след което цялото семейство преминало транзитно и нелегално през Гърция, след което нелегално преминали на територията на

Република България, където били заловени – в деня на влизането. Касационната инстанция е формирала извод, че когато едно лице е бежанец и бяга от страната си по произход поради някакво преследване, война или др., логично е то да остане в първата сигурна държава за него, каквито в настоящия случай се явявали Е. и Турция, след което да се завърне в родината си, от данните следвало, че Д. Р. С. е влязла нелегално в Република България само поради стремеж за икономически по-добър живот. Приети са за неоснователни твърденията за нарушение на чл. 6а ЗУБ относно преценката за най-добрия интерес на детето, като на основание спазването на чл.15, ал.6 от Закона за закрила на детето, уведомяването на Дирекция „Социално подпомагане“, която е изпратила представител и изразено становище, съставен доклад, който бил обсъден.

На 21.08.2020 г. Д. Р. С. лично и като законен представител на детето си Д., чрез адв. И., подава втора молба за международна закрила, която е последваща по смисъла на параграф 1, т. 6 ДР на ЗУБ. Тази молба е заведена с входящ № КП-1215 от 21.08.2020г. в ДАБ. В нея посочва като ново обстоятелство, че Д. С. и семейството ѝ са регистрирани като палестински бежанци, прилага писмо от ВКБООН от 18 август 2020г. Претендира, че случаят и попада в приложното поле на чл. 1D изречение второ от Женевската конвенция и чл.12, параграф 1, буква а) изречение второ от Директива 2011/95/ЕС. Претендира, че ipso facto имали право на бежански статут съгласно същата конвенция, посочва като приложима съдебна практика

Твърди, че семейството напуснало зоната на действие на У. поради сериозни заплахи за безопасността и живота в Газа. Позовава се на две статии на AL Jazeera от 17 август 2020г. – И. затваря риболовната зона на Газа заради балони-бомби и Израелски танкове атакуват мишени от Х. в Ивицата Газа, статия от Reuters: „Единствената електроцентрала в Газа спира да работи на фона на напрежението с И.“ от 18.август 2020г. Позовава се на източници, че през 2018 г. САЩ спират годишните плащания в размер на 360 милиона долара на У., това водело до затрудняване на работата на агенцията, макар броят на нуждаещите да се да се увеличавал. Изложени са и доводи, че семейството е напуснало зоната на действие на У. поради сериозни заплахи за безопасността и живота в Газа. С тази молба е направено искане да бъде признат бежански статут в Република България.

С Решение №27- ОХ/28.08.2020г. на интервюиращ орган при ДАБ, последващата молба с № КП-1215 от 21.08.2020г. на Д. С. и нейното дете Д. С., е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. В мотивите на решението за допускане е обсъдено заявеното в последващата молба, че **Д. С. изпитва основателен страх да се завърне в страната си по произход, като представлява и нови доказателства – писмото от ВКБООН от 18.08.2020г. за регистрацията ѝ като палестинска бежанка и статии за състоянието на обстановката в Газа. Прието е, че в молбата се е позовала на нови обстоятелства от съществено значение за личното положение и държавата ѝ на произход, от което и извод, че следва да се образува производство за международна закрила.**

Втората молба за закрила е потвърдена с молба бланка, подписана пред преводач и длъжностно лице на ДАБ на дата 21.09.2020г. По процедурата е извършена регистрация, връчени са указанията относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на

чужденците, подали молба за закрила в Република България, съставена е Евродак-дактилоскопна карта. На проведеното на 25.09.2020 г. интервю Д. С. е заявила, че не е имала никакви проблеми във връзка с етническата си група и изповядваната религия, последно в Ивицата Газа живяла в [населено място], кв. Л., след като се омъжила, а преди това в друг квартал. Била е регистрирана в У., представила е копие на документа за регистрацията на нея и съпругът ѝ, но подпомагането намалявало.

Като причини да напусне страната си и причините, поради които не може да се завърне в нея, Д. С. е посочила следното: сега положението било много по-лошо от преди; в момента не давали заплати на служителите; вече нямала никаква работа; безработицата е голяма; заради корона вируса положението се влошило, защото имало 4000 заразени на много малка територия; въведен бил военен час, училищата били затворени, правителството на Х. много строго съблюдавало никой да не напуска дома си; това правителство било много жестоко, водело от време на време войните с И.; домът, в който живеела се намирал до полицейско управление на Х., половината къща вече не съществувала, защото била ударена от ракета. Това полицейско управление се считало за много важно, и когато имало военни действия, първо там удряли, срещу домът имало поле и когато избухнал конфликт с И., ударите били първо по полицейското управление и полето, защото смятали, че там има тунели. При едно нападение през 2014г. покривът изхвърчал във въздуха. След този случай се преместили при дядото по бащина линия на Д. С., там живели близо 2 години, след като се ремонтирал покрива се върнали отново в къщата. Родителите на жалбоподателката още през 2008 година се преместили в Ш..

Със Заповед от 15.12.2020г. на кмета на района, в който живее, на основание чл. 25, ал.2 ЗУБ, Д. С. е определена да представлява дъщеря Д. в производството по разглеждането на молбата ѝ за закрила. От Държавна агенция „Национална сигурност“ не възразяват да бъде предоставена закрила в Република България. За производството е уведомена Дирекция „Социално подпомагане“ при Агенцията за социално подпомагане и кмета на района, на основание чл. 25, ал. 2 ЗУБ. По време на производството от страна на Служба Социално подпомагане, на основание чл.15, ал.1 от ЗЗдет е представена информация от проверка и заключение - писмо от 11.12.2020г., данните и изводите са следните:

- На базата на събраната информация, счита, че „основните права на детето Д. С. не са нарушени; към момента не съществуват преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социалното развитие на детето.

- Този извод е направен въз основа на събраната информацията за майката и бащата на детето Д., а именно: родителите сключили граждански брак през 2015 г. Майката Д. поискала международна закрила тъй като живеели в район, в който имало постоянни бомбардировки и нямало никаква сигурност за живота им, имало недостиг на храна, лекарства, горива и други стоки от първа необходимост.

- Нейното искане е да останат тук в България или да се съберат с останалата част от семейството в Ш., докато обстановката в Газа позволи завръщането им там. В момента не можели да се върнат, тъй като Ивицата Газа е постоянно обкръжена и

имало нападения, също майката споделила, че крайната им цел е да се съберат да живеят с останалата част от семейството в Ш. - двамата братя ,две сестри, майката и бащата на Д. живеели в Ш. от 2008г., имали и предоставен статут.

- Младото семейство се подкрепяло финансово от роднините, Семейството напуснало Газа заради войната. Според Д. С., тази война носела несигурност и риск за техния живот,и я определя като основна причина за пребиваването си в България.

С Решение №1455/14.05.2021г. заместник председателят на ДАБ е разгледал втората молба за международна закрила, но доколкото ставало въпрос за последваща молба за международна закрила, то обекта на изследване за приложението на материалния закон се ограничавал до:

първо - наличието въобще на нови обстоятелства относно личното й положение или държавата й по произход;

второ – съществеността на тези обстоятелства за личното положение или държавата по произход и

трето – преценката на тяхната основателност въз основа на представени писмени доказателства.

Представените нови доказателства не сочели никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното й положение или държавата й по произход. За изложената бежанска история е прието, че не обосновава предоставянето на международна закрила в предишното производство, поради което била преклудирана, което било потвърдено и от съдебните решения при обжалването. Изтъква, че въпреки връчените указания и запознаването й с правото да представи доказателства, със задължението й да съдейства на длъжностните лица за изясняване на нейната бежанска история, още в първото производство това не е направено.

Според мотивите на оспореното решението представените нови доказателства и устните твърдения не представлявали нови обстоятелства от съществено значение за бежанската й история. Заявените от нея влошени икономически и здравословни условия в страната й по произход дори не попадали в предметния обхват на ЗУБ. Влошаването на здравната и икономическата обстановка не е изолирано явление, а повсеместно предвид кризата в световен мащаб с вируса COVID 19. Също регистрацията в У. не представлявала ново обстоятелство от съществено значение за личното й положение. От заявеното, че е регистрирана като палестински бежанец и се е ползвала от закрилата на У., която е била преустановена по нейно решение и при евентуалното й завръщане в държавата й по произход нямало причини, поради които тя и детето й да не се възползват отново от тази закрила. По тези съображения е формиран извод, че във втората молба Д. С. не се е позовала на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното й положение или относно държавата й по произход, същата се приема за неоснователна.

В решението също така е прието, че общата ситуация в Ивицата Газа не обосновавали личен елемент на преследване или заплаха за живота, относими към предоставянето на бежански статут, не била принудена да напусне държавата си по произход по причини, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, нито заявила спрямо нея да са осъществени дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване

по ал.2-ал.5 от същата разпоредба, от което и извод, че искането за предоставяне на бежански статут следвало да бъде отхвърлено като неоснователно. Също тъй като не е била принудена да напусне Ивицата Газа поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, липсвали доказателства и не се твърдяло, за конкретна заплаха за живота, сигурността и свободата ѝ, както и за опасност от наказание, изтезание или други форми на нечовешко или унизително отношение. По тези съображения счита, че не са налице основания по чл. 9, ал. 1, т.1-2 ЗУБ. По чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е прието, че с оглед данните по справка на дирекция „Международна дейност“, в това число за насрочени избори и позицията на палестинската групировка „Х.“. Формиран е извод, че цялостната оценка на ситуацията в страната въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт. Видно било, че за пръв път от 14 години палестинските територии се подготвяли за всеобщи президентски и парламентарни избори. Поради това не следвало да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, чужденката и детето ѝ биха били изправени пред реален риск да станат обект на заплаха, релевантна за предоставяне на статут по чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ.

По отношение на висшия интерес на детето, органът се е позовал на чл. 3 от Конвенцията на ООН за правата на детето и чл. 24 от Хартата за основните права на ЕС, обсъдил е и предвиденото по чл. 6а ЗУБ – при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето. В конкретният случай било преценено, че висшият интерес на малолетното дете Д. С. следвало да бъде разгледан с оглед на принципа за запазване на целостта на семейството, като принципа за висшия интерес на детето изисквал то да бъде със своите родители, при отчитане на културната идентичност и изградените вече семейни връзки, детето следвало да продължи да живее в семейна среда. Обсъдено е положението на бащата -по подадените от него молби за закрила – за първи път на 02.04.2019г., по която било постановено решение за отказ, а жалбите срещу него отхвърлени. По втората молба за закрила 18.06.2021 г. е отменено решението, с което не е допусната до производство, след което е постановено Решение №1953/09.03.2022г. на заместник-председателя на ДАБ, с което е отказана международна закрила. Жалбата срещу решението за отказ е отхвърлена с Решение № 3793/08.06.2022г. по адм.д.3547/2022г. на АССГ, срещу съдебното решение е подадена касационна жалба.

Пред съда са представени Справка от Дирекция Международна дейност при ДАБ относно П. към 16.08.2021 г., в която данните са за общото положение, оперирали към момента в Ивицата Газа У. и какво е качеството на тази помощ, възможности за връщане на чужденци в Ивицата Газа, и за състоянието на сигурността. Според тази справка за общото състояние в Ивицата Газа е следното: *„Ивицата Газа има население от приблизително 2,1 милиона души, включително около 1,4 милиона палестински бежанци. Поне през последното десетилетие и половина социално-икономическата ситуация в Газа е в постоянен спад. Блокада по суша, въздух и море е наложена от И. след превземането на ивицата Газа от „Х.“ през 2007 г. Блокадата продължава да има опустошителен ефект, тъй като движението на хората към и от ивицата Газа, както и достъпът до пазари, остава сериозно ограничен. Генералният секретар на ООН установява, че блокадата и свързаните с нея ограничения противоречат на международното хуманитарно право, тъй като*

те са насочени и налагат трудности на цивилното население, като ефективно ги наказват за деяния; които не са извършили. Години на конфликт и блокада оставят 80 % от населението в зависимост от международната помощ, докато продължаващите вътрешнопалестински разделения служат за изостряне на хуманитарната криза и кризата с предоставянето на услуги на място. Икономиката и нейният капацитет за създаване на работни места са унищожени; което води до обедняване и липса на развитие на висококвалифицирано и добре образовано общество. През 2020 г. средният процент на безработица е 49% - един от най-високите в света. Броят на палестинските бежанци, разчитащи на У. за хранителна помощ, се е увеличил от по-малко от 80 000 през 2000 г. на повече от милион днес. Достъпът до чиста вода и електричество остава на ниво криза и засяга почти всеки аспект от живота. Чистата вода е недостъпна за 95 % от населението. Наличността на електроенергия се подобрява едва наскоро, като се увеличава от 4-5 часа на ден през последните месеци до средно до 14 часа на ден към м. април 2021 г. Въпреки това, продължаващият недостиг на електроенергия сериозно се отразява на наличието на основни услуги, особено здравеопазване, водоснабдяване и канализация, и продължава да подкопава крехката икономика на Газа, особено производствения и селскостопанския сектор. Осем признати палестински бежански лагера се намират на територията на ивицата Газа и имат едни от най-високите нива по отношение на гъстотата на населението в света. Оперирайки с над 13 000 служители в над 300 съоръжения в обсадения крайбрежен анклав, У. предоставя образование, здравеопазване и психично здраве, помощ и социални услуги, микрокредитиране и спешна помощ на регистрирани палестински бежанци.“. Също в справката е посочено, че повтарящите се цикли на насилие и ескалация във военните действия допълват настоящето отчаяние и безнадеждност, изпитвани от много палестински бежанци и нанасят тежки последици за тяхното психично здраве и психосоциално благополучие.

По отношение на обхвата на услугите от У., които жалбоподателките са ползвали, се установява следното:

- Според последващата молба двете жалбоподателки са ползвали медицински услуги, а Д. С. - и услуги, свързани с образование, предоставяни от У.. Допълнително на личното интервю - 25.09.2020г се изтъква, че първо Д. С. е получавала хранителни стоки, а също така и здравни услуги, докато била ученичка, посещавала училище към У.. Също е заявила, че „сега“ няма достатъчно финансиране, хранителните пратки са за по-малко хора, по-рано в училищата предоставяли понякога парична помощ на всеки ученик, сега не било така. Преди две-три години спрели всякаква финансова помощ, а другите помощи били намалени. Д. С. също посочва, че положението било по-лошо от преди, не давали заплати на служителите, вече нямала никаква работа, безработицата била голяма, посочва влошаване на положението и поради ситуацията с COVID – 19. Като професия при регистрирането й Д. С. е посочила „студентка“.

- Допълнително пред съда е представена разписка за подадена молба на 27.10.2016г. от И. С. като глава на семейството, съответно съпруг и баща на жалбоподателките. Тази разписка е от Бюро на програмата за подпомагане и социални услуги в район северът на [населено място], подпечатана с печата на У.. Съдържа текст, че е подадена

молба за оценка на бедност и същата е приета, да очаква домашно посещение на семейството в срок от три до шест месеца. Твърди се, че вследствие на извършената проверка, на семейството е предоставена единствено минимална помощ, състояща се от хранителни стоки. Тази помощ била крайно недостатъчна за семейство с едно дете.

Съдът в определение по делото от 09.08.2022 г. се е позовал на Позиция за връщане в Газа, към март 2022 г. на ВКБООН. В точки 63- 66 са изводите ВКБООН и препоръка за невръщане в Газа. В т. 65 изрично е посочено, че ситуацията в Газа може да представлява обективна причина, извеждаща палестински бежанци от Газа извън зоната на операции на У. в обхвата на 1D (2). Молбите за убежище на палестинците, които не попадат в обхвата на 1D следва да се разглеждат съгласно 1А, параграф 2 от Женевската конвенция. Според ВКБООН (т.66) *политики и практики в контекста на продължаващата окупация на Газа, по-специално продължителната блокада като форма на „колективно наказание“, повтарящи се цикли на насилие, както и нарушения на правата на човека от страна на де факто властите и други недържавни участници, може да доведе до основателен страх от преследване на основание, свързани с Конвенцията.* Палестинци от Газа, които не попадат в чл.1D или чл.1А(2) от Женевската конвенция, може да отговарят на изискванията за национални или регионални форми на субсидиарна или допълнителна закрила. На фона на сигурността, човешките права и хуманитарната ситуация в Газа, ВКБООН продължава да призовава държавите да не връщат насилствено палестинци, включително палестински бежанци, регистрирани в У. в Газа. Спирането на принудителното връщане служи като минимален стандарт и не трябва да замества международната закрила за лица ,за които е установено, че отговарят на критериите за статут на бежанец съгласно 1D или чл.1А(2). Също в Позицията на ВКБООН са разгледани възможностите за връщане на палестинци в Газа, в това число през пункта Р., най-общо данните са за несигурност и зависимост от египетските власти.

По делото с определение № 6232 от 09.08.2022 г. е отправено преюдициално запитване до Съда на ЕС, по което е образувано преюдициално дело № С-563/22 и постановени Заключение на генералния адвокат N. E., представено на 11 януари 2024 г. и **Решение на Съда (четвърти състав) от 13 юни 2024 г.**

31. С Решението по преюдициалното дело, на поставените въпроси са дадени следните отговори:

"1) Член 40 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, разглеждан във връзка с член 12, параграф 1, буква а), второ изречение от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна

закрила."

2) Член 12, параграф 1, буква а), второ изречение от Директива 2011/95 трябва да се тълкува в смисъл, че закрилата или помощта на Агенцията на ООН за подпомагане и работа (с палестинските бежанци в Близкия изток) (U.), от която се ползва кандидат за международна закрила, лице без гражданство от палестински произход, трябва да се счита за преустановена по смисъла на тази разпоредба, когато от една страна, този орган не е в състояние — по каквато и да било причина, включително по причина, свързана с общата ситуация в сектора от зоната на действие на посочения орган, в който е било постоянното пребиваване на споменатото лице без гражданство — да осигури на това лице без гражданство, евентуално с оглед на уязвимото му състояние, достойни условия на живот, отговарящи на неговата мисия, без то да е длъжно да доказва, че е конкретно засегнато от тази обща ситуация поради присъщи на личното му положение обстоятелства, и от друга страна, при завръщане в посочения сектор за същото лице без гражданство съществува сериозна заплаха за безопасността му, евентуално предвид уязвимото му състояние, като административните и съдебните органи са длъжни да извършат индивидуална преценка на всяка молба за международна закрила, основана на тази разпоредба, в рамките на която възрастта на съответното лице може да бъде релевантна.

По-специално помощта или закрилата на U. трябва да се счита за преустановена по отношение на кандидата, когато по каквато и да било причина този орган не може повече да осигури на никое лице без гражданство от палестински произход, което пребивава в сектора от зоната на действие на този орган, където е било обичайното пребиваване на този кандидат, достойни условия на живот или минимални условия на безопасност. Въпросът дали закрилата или помощта на U. трябва да се разглежда като преустановена, следва да се преценява към момента, в който посоченото лице без гражданство е напуснало сектора от зоната на действие на U., в която е било обичайното му пребиваване, към момента, в който компетентните административни органи се произнасят по молбата му за международна закрила, или към момента, в който компетентната юрисдикция се произнася по всяка жалба срещу решение, с което се отхвърля тази молба.

В проведено по делото съдебно заседание, адв. М. е представила удостоверение за българско гражданство на ИМАД ИХАБ С. № 349/2022г., издадено от Министерство на правосъдието на дата 12.05.2022 г., както и Удостоверение за раждане на същото дете на дата 27.12.2021 г. от майка Д. Р. С. - жалбоподателката по делото. Няма данни за уреден статут на пребиваване в страната на основание по Закона за чужденците.

В хода на административното производство е представена и приета актуална Справка вх. № МД-02.104/22.11.2024 г. (л. 598), предоставена от юрк. Г., относно актуална ситуация в Ивицата Газа, както и справка за дейността на U. в П.. В обобщение за ситуацията в Газа е посочено следното:

1. Предоставената от U. закрила е резултат от достъпа на палестинските бежанци до техните права, включително правото на здравеопазване, образование, правото на семеен живот, недискриминация, правото да бъдат свободни от произволен арест и други ключови права, съгласно международното право. Целта на U. е да гарантира, че закрилата се постига чрез реализиране на тези права, независимо дали чрез услуги,

предоставяни от У., услуги, налични в приемащите общности, или поради подобрени условия на живот за палестинските бежанци е петте зони на операции на У.. Според оценката на базираня в Л. съд на ЕС, съответните национални власти трябва да разгледат не само причините, които са накарали жалбоподателите да напуснат оперативната зона на У., но и дали в момента е възможно те да се върнат в Ивицата Газа, „където нивото на несигурност и условията на живот се промениха бързо, особено след събитията от 07 октомври 2023 г.“, както и не може да се изключи, че помощта на У. има „системни недостатъци от такава тежест, че съществува значителен риск човек, върнат в района, да се окаже в ситуация, в която не може да задоволи най-основните си нужди.“.

У., която координира почти цялата помощ за Газа, е многократно обект на нападения от И. от началото на войната в Газа. В изявление, лидерите на Групата на седемте (Г-7) повтарят загрижеността си от „неприемливия брой цивилни жертви“ на войната. Те отново одобряват споразумение за примирие и освобождаване на пленници. На 28.10.2024 г. израелският парламент приема два закона, свързани с Агенцията на ООН за подпомагане и работа на палестинските бежанци (У.). Единият забранява на агенцията да извършва каквито и да е дейности и да предоставя услуги на израелска територия, включително Източен Й., където се намира централата на У.. Този закон трябва да влезе в сила след три месеца. Вторият закон забранява служебните отношения с агенцията или нейните служители. Тези отношения са официално прекратени от 04 ноември 2024 г. Тъй като израелските власти и военните контролират достъпа както до Западния бряг, така и до Ивицата Газа. Международните наблюдатели очакват законодателството да има дълбоки последици за способността на У. да работи. От 04.11.2024 г. И. официално уведомява ООН за решението си да прекъсне връзките си с агенцията си за палестинските бежанци (У.), тъй като друга агенция на ООН предупреждава за предстоящ глад в опустошената от геноцид Газа.

Хуманитарни групи предупреждават, че забраната на И. по отношение на У. може да създаде допълнителни пречки за справяне с тежка хуманитарна криза в Газа. И. твърди, че други агенции на ООН и хуманитарни групи могат да запълнят празнината, но тези организации настояват, че У. е от съществено значение.

Директорът на У.- Ф. Л., заявява, че гласуването на израелския парламент срещу У. е безпрецедентно и създава опасен прецедент. Той посочва, че това противоречи на Хартата на ООН и нарушава задълженията на държавата И. съгласно международното право. Л. посочва също, че решението ще лиши над 650 000 момичета и момчета там от образование, излагайки на риск цяло поколение деца. В писмо до председателя на общото събрание Ф. Я., Л. предупреждава, че способността на У. да изпълнява мандата, даден му от Общото събрание, може да стане невъзможна.

2. Относно несигурността на обстановката в Ивицата Газа, е посочено, че според данни, публикувани от израелците на 07 октомври 2024 г., повече от 728 членове на израелската армия са убити и 4 576 ранени след атаката на „Х.“ на 07 октомври 2023 г. Според публикувана на 22 октомври 2024 г. информация от управляваното от „Х.“ министерство на здравеопазването, най-малко 42 718 палестинци са убити и 100 282 ранени в Ивицата Газа от началото на войната. Като официално не се прави разлика

между бойци и цивилни. Цифрите не могат да бъдат независимо проверени.

Според разпространената информация от израелската армия, към 22 октомври 2024 г., общо 356 членове на израелската армия са убити и 2 362 ранени от началото на серията сухопътни офанзиви. Междувременно войната продължава. От 06 октомври 2024 г. израелската армия провежда подновена сухопътна офанзива в северната част на ивицата Газа и става практически невъзможно да се предоставят хуманитарни помощи. На фона на тази офанзива, се съобщава, че е почти невъзможно да бъдат извършени хуманитарни доставки в района. Особено тежко е засегнат бежанския лагер Д.. Според информация от Службата на ООН за координация на хуманитарните въпроси (О.), седем инцидента с голям брой жертви са настъпили между 22 октомври 2024 г. и 29 октомври 2024 г., четири от които в северната част на Газа. Осемдесет и осем души са убити при два израелски въздушни удара по цели в Б. Л., според местното здравно министерство. Твърди се, че повече от 71 00 души са избягали от северната част на Газа през последните три седмици. Докато около 100 000 души все още остават там. Твърди се, че и трите болници са окупирани и претърсени от израелската армия в миналото по подозрения, че местоположенията на „Х.“ са разположени в или под сградите.

При така установеното по фактите, Съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта.

Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Заместник- председателят на агенцията, който има правомощията по чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, съгласно и Заповед № РД 05-803/14.12.2020г г.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна. Не се констатират съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал.2, изр.1 ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал.1, т.3 ЗУБ.

Съгласно чл. 1а, ал. 2 от ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл. 8, ал. 1 от Закона определя предпоставките, при наличието на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ определя предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, а именно "Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец" и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде

изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателката при направеното от нея интервю, Съдът намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставянето на статут на бежанец.

Не са налице материалноправните предпоставки по чл. 8, ал.1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец на жалбоподателката, тъй като изнесените от нея факти не обосновават основателен страх от преследване поради нейната раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства не се установява да е имало заплаха и тя да е била преследвана от държавни субекти. Самата тя изрично посочва, че лично не е бил преследвана въз основа на някои и от посочените признаци.

Правилно е оценил решаващият орган липсата на предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателя предвид, че не се установява основателност на твърденията от заявен страх от преследване по смисъла на чл. 8, ал.1 ЗУБ и няма данни спрямо жалбоподателката да е осъществено преследване в страната на произход, релевантно за предоставяне на бежански статут.

Безспорно ответникът е изследвал доводите на жалбоподателката за преследване, като е достигнал до правилен извод, че твърдяната заплаха към нея не е свързана с нейната раса, религия, националност, принадлежност към социална група и др. Когато се преценява основателността на опасенията от преследване на един молител, не е от значение дали той действително притежава тази характеристика (чл.10, ал.2 от Директивата), щом според субекта на преследването той притежава тази характеристика.

Съдът намира, че жалбоподателката не доказва да е засегната поради присъщи на личното ѝ положение елементи. Тъй като тя е гражданка на трета държава, то за правното ѝ положение е приложима общата политика в областта на убежището, развивана от ЕС, съгласно чл.78, § 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Разпоредбата на чл.18 от Хартата за основните права, която е част от правото на ЕС, също визира правото на убежище като основно право на човека. Текстът на тази разпоредба се основава на чл.63 от Договора за ЕО, заменен с чл.78 ДФЕС, който налага на Съюза да спазва Женевската конвенция за статута на бежанците. Това правно положение е в съответствие с Протокола относно правото на убежище, приложен към Договорите. Приложим в случая ще бъде и чл. 51 от Хартата, защото българският съд в случая прилага освен ЗУБ и Директива 2004/83/ЕО в текстовете посочени по-горе.

В обстоятелствената част на решението са цитирани факти и обстоятелства от бежанската история на жалбоподателката, които са анализирани, и въз основа на тях административният орган е направил правилна преценка, че са неоснователни. Молбата за международна закрила е мотивирана със социално-битови и лични проблеми. Съдът намира, че отказът да се признае на жалбоподателката статут на бежанец е правилен, тъй като доказателствата не сочат на извод, че тя изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност,

принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение. Това чужденката е заявила и в интервюто пред ДАБ. Съгласно направения анализ на представената от жалбоподателката бежанска история, административния орган правилно е стигнал до извод, че позоваването единствено на общата обстановка не е основания за предоставяне на статут на бежанец. Нещо повече - за предоставяне на статут по ЗУБ, като целен от чужденката правен резултат, не е достатъчно само доказването на факта, че е пристигнала от Ивицата Газа и че е палестинка без гражданство, необходимо е наличие на личен елемент. В конкретният случай доказателствата и твърденията на жалбоподателката са неотнормими към прилагането на горесцитираната разпоредба на ЗУБ. Опасенията ѝ, че къщата е била засегната и може отново да бъде засегната от бомби не навеждат на мисълта, че е налице индивидуално преследване или заплаха за живота на кандидатката и нейната дъщеря. Изложеното дотук мотивира Съда да приеме, че относно отказания статут на бежанец жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Не такова е положението с отказа от предоставяне на хуманитарен статут. Информацията от страната на произход към момента на приключване на устните състезания сочи, че по отношение на кандидата са налице материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Общозвестен е фактът за наличието на военен конфликт в Ивицата Газа след 07 октомври 2023 г., по време, на който над 130 000 сгради в цялата ивица Газа са претърпели щети. С. Газа и [населено място] поемат основната тежест от тези поражения и понастоящем се счита, че най-малко 70% от сградите в двата северни региона са повредени, както и до 50% от сградите в южния регион Х. Ю.. Като цяло жителите на анклава нямат достъп до медицинска помощ и социални услуги или този достъп е силно ограничен. Не достига храна, вода и електричество. Повечето болнични сгради са повредени, поради което не функционират. Според данни на Министерство на здравеопазването на Ивицата Газа от началото на конфликта с И. повече от 42 718 души са убити на територията на палестинския анклав, а според информацията на Палестинския информационен център, броят на ранените в Газа от началото на конфликта възлиза на 100 282 души. Съгласно представената последна актуална справка към 22.11.2024 г. относно Ивицата Газа е посочено, че според информация от Службата на ООН за координация на хуманитарните въпроси (О.), напоследък е възможно да се координират само 6 % от операциите за оказване на помощ с израелските власти и да се доставят съответните помощни консумативи. Според управляваните от „Х.“ местни здравни власти, 17 души (повечето жени и деца) са убити на 24 октомври 2024 г. при въздушен удар срещу училище, което се използва като подслон за палестинци, напуснали домовете си. Израелските военни твърдят, че бойци на „Х.“ са се намирали в болницата. Твърди се, че повече от 71 000 души са избягали от северната част на Газа през последните три седмици, докато около 100 000 души все още остават там. Според тях, три болници в С. Газа вече не могат да обслужват големия брой пострадали.

При тези актуални данни Съдът намира, че за Д. Р. С. и дъщеря ѝ - Д. И. С. е налице реална заплаха - опасност от тежки посегателства за живота или личността, като цивилно лице поради безогледно насилие, породено от вътрешен въоръжен конфликт. Към момента на приключване на устните състезания, а и след това, в страната на произход на чуждата гражданка продължава да е налице разрастващ се вътрешен въоръжен конфликт. Общозвестна и почти ежедневна е информацията за

бомбардировки и сухопътни операции, включително и в жилищни райони в Газа, при които се стига до значителен брой цивилни жертви, което е видно и от приложената справка от 22.11.2024 г. и от разпечатките от различни интернет публикации, прегледани от Съда, че са преобладаващият процент от убитите.

Тези събития са настъпили, след като молителката е напуснала държавата си по произход, не са преценявани при разглеждане на молбата и на основание чл.142, ал.2 АПК са от значение за това дали не са налице тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, включително наличието на въоръжен конфликт в страната на произход с оглед тълкуването на чл.15, б.,в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз. От събраната по делото информация може да се направи предположение, че за жалбоподателката са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход тя би била изправена пред реален риск да стане обект на заплаха за живота и здравето си, в условията на продължаващ конфликт.

Поради това оспореният административен акт в частта, в която се отказва хуманитарен статут на жалбоподателката и детето ѝ, следва да бъде отменен и преписката върната за ново произнасяне от председателя на ДАБ. В новото производство е необходимо да се изследва актуалното развитие на ситуацията в страната на произход и продължава ли да е налице опасността за живота и здравето на молителката при евентуалното ѝ връщане там. Административният орган следва да се съобрази с изложеното в мотивите на настоящото решение.

Така мотивиран, Административен съд-София град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1455/14.05.2021 г., издадено от Зам.-председателя на Държавната агенция за бежанците, **В ЧАСТТА**, с която е постановен отказ по молбата на Д. Р. С. / [дата на раждане] /, без гражданство, с ЛНЧ: ххи детето ѝ Д. И. С. / [дата на раждане] /, родени в [населено място], Палестинска автономна територия, за предоставяне на хуманитарен статут.

ВРЪЩА административната преписка на Заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците, за ново произнасяне по молбата на Д. Р. С., ЛНЧ: [ЕГН], за издаване на ново решение, изложеното в мотивите на съда по приложението на разпоредбите, свързани с предоставяне на хуманитарен статут.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Р. С., [дата на раждане] в [населено място], Палестинска автономна територия, без гражданство, ЛНЧ: [ЕГН], против Решение № 1455/14.05.2021 г., издадено от Заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците, **В ЧАСТТА**, с която е постановен отказ за предоставяне статут на бежанец.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред

Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: